

**Възпоменание
за нашия
Господ**

Възпоменание за нашия Господ

Преди около 3600 години Израил получи указания да вземе кръвта от пасхалното агне и да я помаже на стълбовете на вратите на домовете си, след което да влезе вътре и да остане там до края на нощта. Указанията, дадени на израилтяните, бяха ясни и лесни за изпълнение.

Същото се случи и с нас, когато приехме Исус като наш личен изкупител и символично нанесохме кръвта върху стълбовете на сърцата си. Това беше началото на нашето пътуване.

НОЩТА НА ПАСХА

Тази нощ, след като пасхалното агне беше заклано и кръвта беше нанесена върху стълбовете на вратите на домовете им, израилтяните влязоха в домовете си и затвориха вратите. Сега те трябваше да ядат пасхалното агне, след като беше изпечено, и всички бяха обединени като едно семейство в това начинание. Те илюстрираха как братята в тази нощ на Евангелската епоха са привлечени заедно от Агнето Божие и, докато са под кръвта, участват в агнето, присвоявайки си заслугите от неговата жертва. Ние си спомняме 133-тия Псалм, който казва: „Ето, колко е добро и колко е приятно, когато братята живеят заедно в единство!“ (Псалм

133:1). Израил, в своите семейства, се събра тази нощ в свято, щастливо и мирно общение.

Най-важната част от тази церемония беше поръсването с кръв по стълбовете на вратите на къщите. Това символизираше спасението чрез кръвта, което е основата на целия християнски живот. Исус, който „лично понесе нашите грехове в Своето тяло на кръста“ (1 Петрово 2:24), е Пасхалното Агне, чиято кръв беше пролята, за да ни изкупи. (1 Петрово 1:19). Исус беше направен „грех за нас, които не познавахме грях, за да станем праведни пред Бога в Него“. (2 Коринтяни 5:21). Докато Исус беше на земята, той обръщаше специално внимание на страдащите, бедните, слепите, осакатените и прокажените. Цялото човечество е получател на ползите от откупа, независимо от положението си в живота. Кръвта на Агнето прави възможна нашата връзка с Бога и един с друг. Той е центърът на единството.

НЕОБХОДИМОСТТА ОТ СЪБИРАНЕ

Исус каза: „Където са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз сред тях.“ (Матей 18:20). Ние сме събрани от Светия Дух, а Христос е причината за нашето събрание. Такива събрания се характеризират със святост. Светият Дух може да ни събере само при Христос. Той не може да ни събере при име, наредба, система или асоциация, а само при прославения Христос в небесата. Това е „малко стадо“, което се събира. Исус каза: „Ако някой Ме люби, ще пази Моите думи.“ (Лука 12:32; Йоан 14:23). Доказателството

за нашата любов към Исус и към Бога е в това, че правим нещата, които Той ни заповядва в Словото Си. Тези, които се отдават на Бога и следват Христос, не трябва да искат да вършат собствената си воля, която пречи на делото, което Бог върши в нас.

В оригиналната пасхална нощ, когато всички семейства на Израил бяха събрани в домовете си, те се събраха около печено агне – агне, което беше преминало през огъня. Инструкциите в Изход 12:8,9 са много ясни: „В същата нощ ще ядат месото, печено на огън, и безквасен хляб; и ще го ядат с горчиви билки. Не яжте от него сурово, нито накиснато във вода, а печено на огън; главата му с краката му и с вътрешностите му.“

Печеното агне илюстрира как Исус, истинското пасхално агне, се подчини на действието на огъня – „огнени изпитания“ през трите години и половина на Своето служение. Това беше толкова важна част от илюстрацията, че на Израил беше казано да не яде от него сурово или накиснато с вода.

ПРЕМАХВАНЕ НА КВАС

Инструкциите за яденето на пасхалното агне се отнасят и за нашето участие в по-голямото Пасхално Агне. Израилтяните трябваше да го ядат с безквасен хляб. Квасът е символ на злото и греха. Никога в Божието Слово той не се използва като символ на чистото, свящото или доброто. Празникът, който Израил трябваше да

спазва във връзка с Пасхата, се наричаше Празникът на безквасните хлябове. Както Изход 12:15 инструктира Израил: „Седем дни ще ядете безквасни хлябове; още на първия ден ще изхвърлите кваса от домовете си.“

Това имаше за цел да илюстрира отделянето на Израил от греха. Апостол Павел ни казва: „Изчистете стария квас“ (1 Коринтяни 5:7). Павел не казва: „Опитайте се да изчистите стария квас“. Напротив, той е категоричен и казва: „Направете го“. Нашата плът може да попречи на такава програма. Апостолът признава това, когато пише: „Искам да правя доброто, но не мога. Искам да правя доброто, но не го правя. Не искам да правя злото, но го правя. Но ако правя това, което не искам, не съм аз, който прави злото, а грехът, който живее в мен. Така откривам, че този закон действа: макар да искам да правя добро, злото е точно до мен“ (Римляни 7:19-21). Въпреки това, трябва да положим всички усилия, за да премахнем греха и злото.

Израил трябваше да прави това в продължение на седем дни. Седем символизира пълнота. Християнинът трябва да се откаже от злото и да живее в святост. Бог не може да толерира злото в мисли, думи или дела. Както ни напомня апостол Йоан, говорейки за Бога: „Ако казваме, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не постъпваме по истината.“ (1 Йоан 1:6). По-късно той казва: „Ако казваме, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас“ (1 Йоан 1:8). Плътта продължава да се налага, но с Божията помощ

можем да я подчиним. Йоан продължава: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоан 1:9).

Много пъти сме изненадани и може да кажем или направим нещо погрешно. В такива случаи трябва незабавно да потърсим нашия Застъпник, както ни напомня Йоан: „Това ви пиша, за да не съгрешавате. А ако някой съгреша, имаме Застъпник пред Отца, Исус Христос, Праведния.“ (1 Йоан 2:1). Новият ум, който се развива, търси съвършенство. Но отделният християнин не може да бъде съвършен, докато не получи съвършено ново тяло. Както казва Йоан: „Ние знаем, че всеки, който е роден [заченат] от Бога, не съгрешава.“ (1 Йоан 5:18). Йоан ни казва, че онези, които са заченати от Бога, не съгрешават умишлено. Те не симпатизират на греха. Те изчистват стария квас.

ЯДЕНЕ НА ПАСХАЛНОТО АГНЕ

Израилтяните не бяха спасени чрез яденето на безквасен хляб, а чрез кръвта на пасхалното агне. По същия начин християнинът не е спасен чрез практическа святост, а чрез кръвта на Исус. Обаче всеки, който продължава да върши зло и да греша, чрез практика или по принцип, няма да има истинско общение с Исус и няма да се радва на спасението Му. Онези, които получават ползите от откупа и принадлежат към Божието събрание, трябва да бъдат святи, но трябва да признаят, че тяхното спасение е по благодат, а не по тяхната святост.

ГОРЧИВИТЕ БИЛКИ

Пасхалното агне трябваше да се яде с горчиви билки. Те символизират горчивите преживявания на Божия народ, които са свързани с преживяванията на Исус, символизирани от печеното агне. „Ако страдаме [с Него], ще и царуваме с Него” (2 Тимотей 2:12). „Трябва да преминем през много скърби, за да влезем в Божието царство” (Деяния 14:22). За Исус беше пророкувано: „Той беше наранен за нашите престъпления; беше набит за нашите беззакония; наказанието за нашия мир беше върху Него; и с Неговите рани ние сме изцелени.“ (Исаия 53:5). Ние не сме изцелени чрез нашата собствена святост.

Апостол Павел, говорейки за жертвите в скинията, ни казва: „Затова и Исус, за да освети народа със собствената Си кръв, страда извън портата. Нека излезем при Него извън лагера, носейки Неговия укор.“ (Евреи 13:12,13). По този начин трябва да ядем печеното агне с горчивите билки на изпитанията и скърбите.

С Божията помощ ние сме способни да разпънем плътта си (Галатяни 5:24). Подобно на апостол Павел, ние се опитваме да дисциплинираме телата си (1 Коринтяни 9:27). Това трябва да направим, за да можем да чуем думите: „Браво, добър и верен слуга“ (Матей 25:21).

Когато израилтяните се нахраниха с агнето, те бяха подготвени за пътуване. Бяха готови да напуснат Египет. Никога повече нямаше да се

свързват с египтяните. Трябваше да ядат набързо, с жезъл в ръка. Всичко това символизираше как животът ни трябва да се характеризира с бъдещата ни съдба като сънаследници с Христос в Неговото бъдещо царство. Пръчката символизираше нашата зависимост, нашето уповаване на Бога за пътуването. Всичко това стана възможно благодарение на кръвта на Агнето. Както Бог ни събра в единство чрез Христос, така и Той ще ни води в пътуването ни към земята на обещанието, небесния Ханаан.

„В ПАМЕТ НА МЕН”

Обичайно е в света да се отбелязват рождените дни на героите и великите личности, докато времето и обстоятелствата около тяхната смърт, като правило, се забравят. Вероятно основната причина за това е, че постиженията, които ги правят велики, са ограничени до времето, когато са живи, докато смъртта слага край на кариерата им. Но при Исус този ред на нещата е обърнат. Вярно е, че неговото раждане се помни с благодарност всяка година от милиони хора, но неговите конкретни указания бяха, че неговите последователи трябва да отбелязват неговата смърт. Той не остави никакви указания относно празнуването на неговото раждане.

Естествено, беше от съществено значение Исус да се роди в света като човешко същество, за да бъде Изкупител на падналото човечество, но именно смъртта му донесе изкупление.

Основната цел на Първото пришествие на Учителя беше постигната с неговата смърт. Животът му беше вдъхновяващ; ученията му имаха дълготрайно въздействие върху човешкото поведение; чудесата му бяха благословение за онези, които се възползваха от тях; пророчествата му дадоха точна представа за много от изтъкнатите събития на епохата; но мисията му на земята би била до голяма степен напразна, ако не беше фактът на смъртта му. Постиженията на всички други хора бяха прекъснати от смъртта, но служенето на Учителя достигна най-голямата си ефективност чрез смъртта.

Това без съмнение е причината, поради която Божията воля е неговият народ да почита смъртта на Исус. Изключително важно е да помним винаги необходимостта от смъртта на Исус и факта, че само благодарение на нея имаме привилегията да се радваме на надеждата за живот чрез него (). Важно е ние, като последователи на Учителя, да помним неговата смърт, защото Писанията ни приканват да умрем с него. Както при Исус, така и при християните, тяхното служение е победоносно завършено само когато са изпълнили верно своята жертва, дори до смърт.

Откровение 2:10

ЗНАЧИМИ ДНИ

Последните дни от земния живот на Исус бяха знаменателни. Докато Той разбираше значението на събитията, които се редяха едно след друго в

бърза последователност, учениците Му до голяма степен не бяха в състояние да разберат тяхното значение. Израил беше напълно сляп за факта, че в Юдея се пишеше най-важната история на всички векове. Именно през тези драматични дни Исус премина през портите на град Ерусалим, представяйки се пред Израил като техния предсказан Цар и Месия.

След това той изгони паричните търговци от храма. Учениците му го разпитаха на Елеонската планина, питайки го за знаменията на второто му „присъствие и на края на века“ (Матей 24:2,3). Той отпразнува пасхалната вечеря с учениците си в горната стая. Юда се договори да го предаде в ръцете на злите му врагове. Имаше тази мъчителна сцена в Гетсиманската градина (); последвалото предателство; съдебният процес пред първосвещеника; отричането на Петър; съдебният процес пред Пилат и Ирод; бичуването; подигравките; и накрая, разпъването на кръста. Това бяха събитията, които белязаха последните дни на най-благородния благодетел на човечеството. За учениците те означаваха първо голяма надежда, после объркване и накрая горчиво разочарование. За много от евреите тези събития бяха просто естествени последствия от погрешните усилия на един фалшив претендент, който се опитваше да бъде приет като обещания Месия на Израел и който беше подходящо наказан от „легитимните“ владетели на своето време. Само Исус разбираше какво се случваше и неговото знание допринесе за способността му

да издържи изпитанието и да завърши делото, което Небесният му Отец му беше възложил.

ПРЕЗРЕНИЯТ УЧИТЕЛ

Исус никога не е бил популярен сред книжниците и фарисеите. Някои от тях са били впечатлени от поведението и ученията му, но като група те са били враждебно настроени към него от самото начало на неговото безкористно служение и никога не са пропускали възможност да направят всичко възможно, за да настроят хората срещу него. Но много от обикновените хора са мислили сами за себе си. Те харесвали благодатните думи, които Учителят изричал, и се съгласявали, че „никога човек не е говорил като този човек”. Йоан 7:46

Още по-убедителни за широката еврейска общественост бяха многото чудеса, които Учителят извърши. Тези благодеяния създадоха процес на разсъждение, отразен в думите на ослепелия човек, който беше изцелен. Той намекна, че не разбира всичко, свързано с великите благословения, които беше получил, но знаеше, че докато преди беше сляп, сега можеше да вижда. (Йоан 9:25). Много други са били слепи, а сега и те могат да виждат. Освен това имаше прокажени, които бяха очистени; инвалиди, които бяха направени да ходят; много, които бяха освободени от зли духове; и мъртви, които бяха възкресени за живот.

Вероятно много малко от тях са били в състояние да разберат голяма част от това, което Учителят

е проповядвал, но те са знаели, че той ги е благословил, и техните роднини и приятели са го знаели. Следователно, значителен брой хора в Израил са били благосклонни към Исус и не са се поддавали лесно на влиянието на книжниците и фарисеите да се присъединят към усилията да отнемат живота му. Преди всичко, той беше защитен от провидението на своя Небесен Отец, което попречи на враговете му да осъществят злите си планове срещу него, докато не дойде подходящото време за неговата жертва.

УЧЕНИЦИТЕ СЕ УБЕДИХА

Междувременно, докато Исус вършеше добро и проповядваше Евангелието на царството, учениците му ставаха все по-убедени в неговата позиция в Божия план. Когато той за пръв път ги призова да го следват, те повярваха, че той е обещаният Месия. Но като станаха свидетели на чудесата му, слушаха го, докато разговаряше с хората, и седяха в краката му, попивайки попълно духа и дълбочината на благодатните му думи, увереността им трябва да се е кристализирала. Не е чудно, че Петър изрази готовността си да умре за своя Учител.

Въпреки това, учениците бяха естествени хора, които все още не бяха родени от Светия Дух; затова те не бяха подготвени за това, че служението на Месията, на Господа им, щеше да приключи толкова внезапно. Дори предложението на Исус, което можеше поне донякъде да ги предупреди за това, което ги очакваше,

предизвика енергичен протест от Петър: „Далеч от Теб, Господи!“ (Матей 16:22). Отговорът на Исус към Петър в този случай съдържа дълбок смисъл, който може да бъде разбран и оценен само от онези, които са родени от Духа. Той каза: „Който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, ще го намери.“ Матей 16:25

Колко странно трябва да е прозвучало това на учениците! Все още звучи странно на онези, които не са били посветени от Светия Дух в тайните на плана за спасение на Небесния Отец. Как е възможно някой да спаси живота си, като го изгуби? Исус го направи, като изгуби, или се отказа от земния си живот в жертва. При възкресението Той беше възнаграден с божествен живот. Жертвата Му беше доброволна, но след като доброволно беше встъпил в този завет на жертва, оттеглянето Му би означавало вечна смърт. Така Той спаси живота си, като вярващо довърши жертвата Си дори до смърт.

Като загуби живота си в жертва, Исус също така предостави възможност за спасение на цялото човечество, произлязло от Адам. Не е чудно, че такава изключително важна част от божествения план, толкова различна от пътя на падналата човешка мъдрост, трябва да бъде отбелязвана от Божия народ! Практическите и вдъхновяващи аспекти на смъртта на Учителя са сами по себе си достатъчно основание за отбелязване на събитието. В това отношение смъртта му беше практическо проявление на принципа на

божествената любов, илюстрация на това, което любовта трябва и ще направи в нашия живот, ако, като Исус, се ръководим от нея. Ако искаме да бъдем като него, трябва също да положим живота си – мотивирани от същата любов, която го подтикна да загуби живота си за другите. Въпреки това, никога не трябва да губим от поглед по-важния аспект на смъртта на Учителя като откуп на човечеството.

ПРИЗНАТ ЗА ЦАР

По-късно, след като Светият Дух слезе върху чакащите ученици на Петдесетница, те разбраха тези неща, които преди това не бяха в състояние да разберат. Но въпреки че не разбираха всичко, което Учителят им каза, те продължиха да го следват. Послушни на неговите указания, те се свързаха с един от неговите приятели и си набавиха млад магаре, на който Исус триумфално влезе в Ерусалим като цар на Израил.

Учениците вярваха, че Исус е цар на Израил, и очакваха, че в подходящ момент такова представяне на себе си със сигурност ще бъде необходимо. Въпросът, който възникна в съзнанието им от разговора на Учителя за смъртта, сега, поне временно, щеше да бъде забравен. Ето как трябваше да бъдат нещата. Исус беше цар и беше време хората да го разберат и да имат възможност да го провъзгласят за такъв. Сега той им даваше тази възможност и те се възползваха от нея.

Учениците сигурно са си помислили, че Месианското царство вече е наближило!

След това Исус отиде в храма, изцели болните, които намери там, и изгони паричарите. Това се вписваше добре в царското му влизане в града. Настроението на учениците се повиши още повече. Те изразиха своята „ „ ентузиазъм, като обърнаха вниманието на Исус към красивите камъни, с които беше построен Храмът. Може би са имали видения за новия владетел на Израел, който скоро щеше да завземе величествената сграда. Но ентузиазмът им беше бързо охладен от Исус, който отбеляза, че ще дойде време, когато в този славен Храм няма да остане камък върху камък. Матей 24:2

Какъв шок трябва да е било това! Очевидно обаче това накара учениците да осъзнаят, че имаше още много, което трябваше да научат за своя Месия и планове за Месианското царство, защото по-късно ги намираме с Исус на Елеонската планина, където го разпитват за времето и доказателствата за неговото завръщане и второто му присъствие и установяването на неговото царство.

Те нямаха ясна представа за това, което всъщност означаваха техните въпроси, но до известна степен поне бяха усетили от думите на Исус, че царството не беше толкова близо, колкото бяха предполагали. Вероятно сега си спомниха други неща, които той беше казал по-рано, като например притчата за благородника, който отишъл в далечна страна, за да получи

царство, и после се върнал. Във всеки случай, те искаха да знаят повече за това, за което осъзнаваха, че знаят толкова малко.

Зато казаха на Исус: „Кажни ни, кога ще станат тези неща? И какъв ще бъде знакът за Твоето пришествие [гръцки, „парусия” – „присъствие”] и за края на света [гръцки, „айон” – „век”]? (Матей 24:3). От тези въпроси става ясно, че учениците усещаха, поне неясно, че Исус може да се раздели с тях за известно време и да се върне покъсно, за да установи царството си.

Дългият отговор на Учителя на техния въпрос е чудесно пророчество, не само за края на епохата, но и за общите условия през цялата епоха, започващи с падането на юдейската държава. Но няма причина да се предполага, че това е просветило учениците и ги е подготвило за събитията, които са били непосредствено пред тях и пред Учителя им. Не е било така, че те не са искали да знаят или не са се опитвали да научат. Просто естественият човек не е бил в състояние да разбере нещата на Божия Дух. 1 Коринтяни 2:10-14

ГОРНАТА СТАЯ

Умовете на учениците бяха вече силно разтревожени. Когато се събраха в горната стая, която беше подготвена предварително за тях, за да участват в Пасхата, беше като че ли самият въздух беше пропит с усещането за предстояща трагедия. Исус им каза, че един от тях замисля да го предаде. Тогава дойде този молещ, жалък

въпрос: „Учителю, аз ли съм?“ (Матей 26:25). В тази връзка се вижда благородното достойнство на Учителя. Разбира се, той знаеше, че Юда е предателят, но не го упрекна, а вместо това продължи да се обръща към него с „приятелю“ [гръцки, „другарю“]. Матей 26:50

Учениците имаха много да научават за истинския дух и мироглед на Учителя. Тяхната гледна точка беше изцяло човешка и до голяма степен се основаваше на личния интерес. Те се наслаждаваха на мисълта за славата, която щеше да бъде тяхна, когато се присъединят към Исус в Неговото царство. Те мислеха за това в горната стая и спореха помежду си кой ще бъде най-великият. Това даде на Исус още една възможност да покаже своята смиреност, както и голямата си страст за служене. Той изми краката им и обясни, че този, който ще бъде най-велик сред тях, ще бъде слуга на всички.

След това последва странният въпрос за притежаването на мечове. Исус искаше да знае колко меча притежават учениците му. Убеден, че в групата има два меча, Исус обясни, че те са достатъчни. (Лука 22:38) Може би този въпрос не беше толкова странен за учениците на Исус по онова време, колкото може да ни се струва на нас сега. Ние сме свикнали да мислим за него като за Принца на мира и пацифист. И наистина той беше такъв, защото по-късно се разбра, че нямаше да позволи тези мечове да бъдат използвани за неговата защита.

Защо тогава е попитал учениците си дали имат мечове? Сега знаем, че е планирал да демонстрира своето несъпротивление при ареста. Петър притежаваше единия от двата меча и по-късно се опита да го използва, за да попречи на ареста на своя Учител. Това даде на Исус чудесна възможност да докаже, че доброволно се предава, за да бъде разпънат. Не само това, но като изцели ухото на слугата на първосвещеника, което Петър беше отрязал с неразумното използване на меча си, Исус показва, че не желаше никой да страда заради него, въпреки че той самият беше на път да страда и да умре за цялото човечество.

ХЛЯБЪТ И ЧАШАТА

Исус и учениците му бяха в горната стая, за да ядат пасхалната вечеря на четиринадесетия ден от първия месец на Израил, Нисан. Това беше ежегодно възпоменание на онази паметна нощ в Египет, когато кръвта на първото пасхално агне беше поръсена върху горните и долните прагове на къщите и когато израилтяните ядоха пасхата в безопасност, докато първородните в Египет умряха. Изход 12:1-14

Бог искаше от народа Си да помни великото избавление, което беше извършено във връзка с първата Пасха, затова заповяда на израилтяните да я отбелязват всяка година. Но дори по-важно от поучителния урок за Израил, пасхалното агне сочеше към далеч по-важната жертва на „Агнето Божие“, което щеше да отнеме греховете на света

(Йоан 1:29). Исус беше това Агне и заедно с учениците си за последен път отбеляза жертвата на типичното пасхално агне, чиято реалност той щеше да бъде.

В края на този пасхален празник Исус установи нова церемония за своите последователи. Той обясни, че хлябът символизира разкъсаното му тяло, а плодът на лозата – пролятата му кръв. След това помоли учениците си да ги вкусят, като им обясни, че ако продължат да го правят, ще прославят неговата смърт. (1 Коринтяни 11:23-26). Това беше проста служба, която Учителят установи – просто пиене от чашата и разчупване и ядене заедно на безквасен хляб. Тя не беше замислена като продължение на пасхалната вечеря в нова форма, а като спомен за жертвата на истинското пасхално агне, а именно Исус, Спасителят на света.

Съмнително е дали учениците по онова време са разбрали много от това, което Исус им е казал за хляба и чашата. Тогава те не са осъзнавали, че е необходимо Исус да умре, за да могат те да имат живот и да се радват на привилегиата да царуват заедно с него. Те не са разбирали, че неговото царство няма да може да им предостави обещаните от Бога благословения, ако не се намери начин да се отмени смъртната присъда, която изпращаше цялото човечество в гроба.

Те бяха още по-невежи по отношение на факта, че ако искаха да живеят и да царуват с Христос, щеше да е необходимо да страдат и да умрат с Него. Хлябът и виното обаче представляваха още

една привилегия за всички истински последователи на Христос. Ние получаваме благословенията на живота, осигурени от Неговото разбито тяло и пролята кръв, и имаме привилегията да следваме Неговите стъпки на жертва и служение. Какво благословено общение или братство е нашето! 1 Коринтяни 10:16,17

ТЕ ЗАПЕЯХА ХИМН И ИЗЛЯЗОХА

Разказът показва, че след като Исус установи паметта за смъртта си, те веднага напуснаха горната стая и се отправиха към Гетсиманската градина. Сърцето на Учителя беше прекалено изпълнено, а учениците бяха прекалено изморени, за да останат за по-нататъшни разговори. Докато бавно излизаха от града към градината, те разговаряха. Тогава Петър потвърди готовността си да умре за Учителя си и каза, че ще го направи, дори ако всички останали го изоставят. И Петър го мислеше с цялото си сърце, както показва по-късно в живота си.

Влизайки в Гетсиманската градина, Исус покани Петър, Яков и Йоан да дойдат с него и да бдят заедно с него. Той мислеше, че те ще бъдат склонни да се молят с него, но те не можаха. Той се оттегли по-далеч, за да се моли. „Ако е възможно, нека тази чаша ме отмине“, беше молбата му към Отца, „но не както аз искам, а както Ти искаш“. (Матей 26:39). Не трябва да предполагаме, че Исус дори за миг е имал желание да наруши своя завет за жертва. Той

знаеше, че е волята на Отец да умре, и беше решен да изпълни тази воля.

Може би Учителят не осъзнаваше напълно до този момент, че смъртта му ще бъде толкова позорна, че ще бъде обвинен в богохулство и измяна. За човек, който не беше направил нищо друго освен добро, който беше почитал Небесния си Отец във всяка своя мисъл, дума и дело, това бяха разбиващи сърцето обвинения. Той беше радостен да умре като Изкупител на света, но беше ли волята на Отец да страда и по тези други начини? Да, беше, и уверен в това, Исус беше спокоен и доволен.

Казва ни се, че Исус беше загрижен и беше чут за своята преданост (Евреи 5:7). Не трябва да предполагаме, че се е страхувал от смъртта. Но трябва да се помни (), че Учителят беше рискувал самото си съществуване, когато склучи завета за жертва с Отца си (Псалом 50:5). Ако не беше бил верен, нямаше да има възкресение за него. Следователно, това, което го тревожеше, беше вечната смърт, и без съмнение именно поради това той беше утешен, като получи уверение, че Отецът му все още е „доволен“ от него (Матей 3:17; Йоан 12:27,32). Благословен с това уверение, Исус след това се примири с цялата позорна и срамна съдба, която му беше наложена толкова незаслужено.

Що се отнася до човешката помощ, Учителят имаше много малко от нея през последните часове от земния си живот. Това не беше защото учениците му бяха безчувствени. Петър, Яков и

Йоан изглеждаха най-близки до него, а Петър определено доказа готовността си да помогне. Но тези естествено мислещи мъже бяха напълно неспособни да проникнат и разберат изпитанието, през което преминаваше Учителят им. Въпреки това, където плътската ръка се провали, Небесният Отец подкрепи и даде утеха. Исус се чувстваше толкова уверен, че Отец му е винаги близо и готов да помогне, че каза на Петър, че ако пожелае, може да му поиска защитата на дванадесет легиона ангели и молбата му ще бъде удовлетворена. Матей 26:53

СИНЪТ НА БОГА

Напускайки Гетсиманската градина, Исус и учениците срещнаха тълпата, която беше излязла от града, за да арестува този, който беше предопределен да бъде Цар на царете. Учителят се предаде доброволно, като каза на водачите на тълпата, че той е този, когото търсят. Последва предателският целувка на Юда, смелото, макар и неразумно усилие на Петър да спаси Учителя си от враговете му, и след това той беше откаран набързо в съдебната зала, за да бъде разпитан от първосвещеника.

Първосвещеникът Каиафа попита Исус: „Ти ли си Христос, Синът на Благословения?“ (Матей 26:57,63; Марко 14:61). Исус отговори: „Ти сам го каза“, знаейки, че този отговор в очите на първосвещеника ще го подложи на смъртно наказание (Матей 26:64). Още от самото начало на своето служение Учителят беше предизвикан

по въпроса дали е Син Божий. Сатана му каза: „Ако си Син Божий, хвърли се от върха на храма“ (Матей 4:5,6). Исус знаеше, че е Син Божий. За него нямаше никакво съмнение, което да може да бъде отстранено с такава зрелищна демонстрация, каквато Сатана предлагаше. Когато беше кръстен, той получи уверение за своето синовство, когато се чу гласът на Бога, който каза: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото имам благоволение.“ Матей 3:17

Няколко месеца преди първосвещеникът да повдигне отново този въпрос в онази паметна последна нощ от земното служение на Учителя, той беше получил подобно уверение за своето синовство. Това се случи на планината на Преображението, когато отново се чуха онези ободряващи душата думи: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото имам благоволение; слушайте Го.“ (Матей 17:5). Небесният Отец има чудесни начини да подготви Своя народ за изпитания, и колко сила трябва да е дало това ново уверение на Исус, когато по-късно се е изправил пред ревнивия и предубеден първосвещеник, който го е попитал дали е Син Божий. В съзнанието на Исус нямаше никакво съмнение относно неговото синовство и, знаейки какъв ще бъде резултатът, той потвърди истината. Не е лесно да останеш твърд в истината, когато това означава смърт, но Исус го направи и с това ни остави пример, че трябва да вървим по неговите стъпки.

ИСУС ЦАРЯТ

Накрая Учителят беше заведен пред Пилат. Като представител на Цезар, Пилат не се интересуваше от религиозните обвинения, които юдеите бяха повдигнали срещу Исус. Те много добре знаеха това, затова го обвиниха, че Учителят твърди, че е цар. Ако това беше вярно, за Пилат това щеше да означава, че Исус е потенциален съперник на Цезар и по тази причина трябва да бъде умъртвен.

Религиозните предрасъдъци заслепяват хората за истината и им пречат да направят правилна оценка на добродетелите и греховете на другите. Пилат нямаше религиозни предрасъдъци срещу Учителя; затова след разследване откри, че обвиненията срещу него нямат никакво основание. Според него, дори и Исус да твърдеше, че е цар, това беше просто религиозна концепция, която в никакъв случай не го правеше претендент за римския трон. Затова Пилат искаше да освободи Учителя, но ядосаната, заслепена от предрасъдъци тълпа не му позволи да го направи.

Исус призна пред Пилат, че юдеите са прави, когато казват, че той е цар: „Затова съм роден и затова дойдох на света“ – беше отговорът му на представителя на Рим, когато му беше зададен този въпрос. (Йоан 18:37). И какъв цар! Той имаше три години и половина, за да набере на своя страна онези, които биха били готови да се сражават за него, но не направи никакви усилия

да създаде армия. Исус дори попречи на своя верен слуга Петър да използва меч в негова защита. Вместо това този Цар на царете доброволно умря за своите бъдещи поданици. Нищо чудно, че такава смърт трябва да бъде почетена! Те увенчаха този цар на любовта с тръни. Плюха го и се подиграваха с него. Накараха го да носи собствения си кръст и накрая го приковаха на него, за да умре. Над главата му, по на инструкция на Пилат, поставиха надпис: „Това е царът на юдеите.“ (Лука 23:38). Пилат искаше светът да знае, че този изключителен човек умира, защото юдеите го мразеха и го бяха отхвърлили като свой цар. Но от гледна точка на Исус, той умираше като Спасител на света. За него обстоятелствата, довели до смъртта му, бяха без значение.

Докато висеше на кръста, стоящите наблизо викаха: „Ако си Син Божий, слез от кръста.“ (Матей 27:40). Това беше същото предизвикателство, което Сатана беше отправил към Учителя повече от три години по-рано. Тогава той беше отказал да направи нещо, за да докаже на другите, че наистина е Син Божий, и не се поддаде на изкушението да направи това и сега, докато висеше на кръста. Нямаше повече причина да направи това, отколкото да позволи на Петър да използва меча, за да го защити.

Първосвещениците и книжниците се подиграваха помежду си: „Другите спаси, а себе си не може да спаси.“ (Матей 27:41,42). Ах, колко малко осъзнаваха те, че с отказа си да спаси себе си

Учителят осигуряваше спасение за тях и за всички семейства на земята! Това е великият урок, който трябва да научат всички, които получават вечен живот. Ето защо Исус иска да почитаме смъртта му. Важно е да ни се напомня източникът на нашето спасение, за да останем смирени пред Бога и да осъзнаем пълната мярка на нашата нужда – нуждата, която се задоволява чрез неговата смърт.

За да може Исус да заеме напълно мястото на грешника, беше необходимо Небесният Отец да оттегли благоволението Си от Него за момент. Тогава Учителят извика: „Боже мой, Боже мой, защо Ме остави?“ (Марко 15:34). Но когато най-накрая умря, той го направи с пълна увереност: „В Твоите ръце предавам духа си“ бяха последните му думи и земното му служение приключи – завърши триумфално със смъртта. (Лука 23:46). Като последователи на Учителя и като членове на тялото на Христос, наша привилегия е също да се жертваме. (Римляни 12:1). И когато почитаме паметта на неговата смърт, ние също потвърждаваме нашата решимост да следваме вярно неговите стъпки.

Мнозина, включително и изповядващи се християни, не осъзнават, че страданията на Христос продължават в ежедневните жертви, които правят Неговите последователи, тъй като те са „засадени заедно в подобие на Неговата смърт“ (Римляни 6:5). Но така е действал Божият план през Евангелската епоха.

Всяка година, на датата на възпоменанието за смъртта на нашия Господ, след залез слънце, много от Божиите хора по целия свят ще се съберат в своите местности и ще си припомнят отново чудния дар на Божията любов, а именно Исус, „ ното Агне, заклано от създанието на света“. (Откровение 13:8). В същото време те ще посветят отново живота си, за да следват по-вярно стъпките на Изкупителя, радвайки се на привилегията да се жертват и да служат, за да могат да живеят и да царуват с Него. Римляни 6:5,8; 8:17

ТЯХНОТО И НАШЕТО ОСВОБОЖДЕНИЕ

Нямаше радио или телевизионни мрежи, които да излъчват новините, нито вестници или електронни медии, които да отразят трагичния факт, който се случи онази вечер на четиринадесетия ден от месец Нисан, повече от хиляда и половина години преди Първото пришествие на Христос – онази нощ в Египет, когато умряха първородните деца на всички египетски семейства. Нито е вероятно разпространяването на такава новина да е имало някаква стойност, защото всяко семейство в страната беше толкова заето със собствената си скръб, че е съмнително дали би се обърнало голямо внимание на бедственото положение на другите. Ангелът на смъртта не правеше разлика между хората, защото първородните на фараона, както и на най-скромните египтяни в страната, бяха повалени онази нощ преди толкова много векове.

Това е стара история, но значението ѝ за Божия народ става все по-важно с всяка изминала година. Не толкова фактът, че първородните в Египет умряха, ни интересува, а че първородните в Израил бяха спасени от унищожителната ръка, която премина през земята онази съдбовна нощ. За тях това беше нощ на избавление – избавление на първородните от смъртта и избавление на целия Израил от египетското робство на следващия ден.

И така, на четиринадесетия ден от месец Нисан, както се прави всяка година оттогава, Божият народ по цялата земя си спомня по един много специален начин своята надежда за избавление като антитипичната „църква на първородните“ и се радва на перспективата за избавлението на човечеството от робството на греха и смъртта, което ще започне в сутринта на този славен ден на новото царство. Евреи 12:23

ПАСХАЛНОТО АГНЕ

Това е фонът на мисълта, който помага да се подчертае значението на Господната възпоменателна вечеря за онези, които се радват на настоящата истина. Всички си спомняме вълнуващата история за това как първородните на Израил бяха спасени в онази първа пасхална нощ. Това стана, защото те се подчиниха на Божиите указания, дадени им чрез Мойсей – указания, които изискваха проливането на кръвта на пасхалното агне. Всяко еврейско семейство трябваше да демонстрира вярата си в

спасителната сила на тази кръв, като я нанесе върху стълбовете и горните прагове на вратите на домовете си. Всяко семейство, което не направи това, пострада заедно с египтяните.

Сега, разбира се, знаем, че в кръвта на това типично пасхално агне нямаше никаква спасителна сила, а по-скоро Господ просто даваше пример за чудното спасение чрез дара на Своя възлюбен Син. С тази мисъл в ума, колко вълнуващи са думите на Йоан Кръстител за Исус: „Ето Агнето Божие, което отнема греха на света“ (Йоан 1:29). (Йоан 1:29). Ужасът на смъртта започна да поразява човешкия род в Едемската градина и единственият начин да се премахне тази поразия беше чрез проливането на кръв – не кръвта на агне, нито на бикове и кози, а скъпоценната кръв на Исус, който стана съвършеният заместител на загубения живот на баща Адам. Евреи 9:11,12

ПАМЕТТА НА НАШИЯ ГОСПОД

В продължение на повече от три години, след като Йоан го идентифицира като „Агнето Божие“, Исус се труди и служи, като даде живота си за хората. И сега дойде времето, когато жертвата му трябваше да бъде извършена, когато той трябваше да бъде заклан като истинското пасхално агне, жертва, която беше необходима, за да донесе избавление както на църквата, така и на света. Затова Той уреди да се срещне с учениците Си в „горната стая“, за да участва с тях за последен път в годишния празник на Пасхата (

), който възпоменаваше обстоятелствата от онази първа пасхална нощ в Египет. Матей 26:17-20

След като приключи с това, Исус взе хляб и плод от лозата и установи нова заповед – една от само двете, които са наложени на неговите последователи, другата е кръщението с вода, но и двете са само символи. Той даде хляба на учениците си и ги покани да го споделят, обяснявайки, че той символизира тялото му. По същия начин и чашата, обяснявайки, че тя символизира кръвта му и че кръвта му ще бъде пролята за тях. Матей 26:26-28

Това не беше замислено като нова форма на Пасхата. Що се отнася до Исус и неговите последователи, ежегодното отбелязване на Пасхата приключи онази нощ. Тя беше само символ, или сянка, която сочеше към Исус и проливането на кръвта му, а сега, когато той беше дошъл и щеше да бъде убит за греховете на света, нямаше смисъл да се продължава с церемонията на Пасхата. Това, което Исус нареди на учениците си, беше предназначено като възпоменание за смъртта му и с цел да напомни на последователите му какво означаваше това за тях и каква част щяха да имат с него като „църква на първородните“.

Когато мислим за пролятата кръв на Исус и разбитото му тяло, символизирани от „хляба“ и „чашата“, това ни помага да осъзнаем благословения факт, че той е дал живота си за нас – че е излял душата си до смърт. Колко благодарни трябва да сме за това! Всъщност,

една мисъл, която трябва да се стремим да имаме предвид по време на ежегодния паметник и винаги, е тази за благодарността – благодарност за Божията любов, че е дал Своя Син да умре за нас, и благодарност за вярността на Исус, че е положил живота си като наш Изкупител.

Единственият начин да покажем нашата признателност за всеки дар е да го приемем и да го използваме; и това трябва да направим с Божия дар. Трябва да приемем Исус и да използваме заслугите на Неговата жертва, както е предвидено в Божия план. Пълното приемане на Исус, изразено в участието в символите на Поменуването, предполага пълното предаване на нашата воля, за да изпълним Неговата воля, приемането Му като наш Глава. Тогава научаваме, че Неговата воля за нас е да положим живота си в жертва, както Той направи.

ПРИЧАСТИЕ

В съгласие с тази мисъл апостол Павел обяснява, че участието ни в хляба и чашата представлява общо общение и участие, причастие в жертвената работа на Христос. Това е трезва мисъл, но такава, която трябва да ни вдъхновява да служим на Господа с голямо усърдие, защото на тази основа ще имаме привилегията да живеем и да царуваме с Него. Римляни 8:17,18

Когато участваме в символите на Паметта тази година, нека имаме предвид тези мисли. Нека помислим за великото избавление, което то представлява за нас и за човечеството, както е

предсказано от опита на Израил в Египет. Нека се радваме на защитата, която кръвта ни осигурява като членове на класа на първородните, и на дела, който ще имаме с Исус в избавлението на цялото човечество от греха и смъртта в онзи велик ден, който следва нощта на Пасхата – Евангелската епоха. Каква благословена перспектива!

Когато мислим за страданията, през които премина Исус, за да изкупи това избавление – голямото противоречие на грешниците, което се натрупа върху него, подигравките, бичуването, жестокостта на кръста – нека сърцата ни отговорят с по-решителна решимост да му бъдем верни, независимо от цената. Необходимо е да насочим погледа си, както заявяват Писанията, „като камък“, за да следваме стъпките му на жертва и страдание дори до смърт, знаейки, че Господ ще ни помогне във всеки момент на нужда. Исая 50:7

Всички ние трябва да живеем всеки ден, сякаш е последният. Ако правим това, ще се стремим, като светии на Бога, да изпълним обетите си за посвещение, жертвайки плътта () и нейните интереси, насочвайки любовта си към нещата отгоре.

Нека всяка година Последната вечеря ни намира по-близо до Господа от всякога и по-благодарни за всичко, което Неговата кръв означава за нас и ще означава за цялото човечество.